

## Arrest

nr. 191 266 van 31 augustus 2017  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 februari 2017 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij huwt op 24 juli 2010 te Tunesië met mevrouw S. V. D. L., een Nederlands staatsburger met een verblijfsrecht in België.

1.2. Op 30 december 2011 dient verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van haar Nederlandse echtgenote.

1.3. Op 3 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 16 juni 2013 wordt het huwelijk tussen verzoekende partij en haar Nederlandse echtgenote ontbonden.

1.5. Het beroep tot nietigverklaring tegen de in punt 1.3. vermelde beslissing wordt op 21 mei 2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 145 911. Verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoekende partij ondertekent op 30 september 2016 een verklaring van wettelijk samenwoning met mevrouw B. J., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.7. Op 6 augustus 2016 dient verzoekende partij een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Belgische onderdaan, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

1.8. Op 1 februari 2017 vaardigt de procureur des konings een negatief advies uit aangaande de wettelijke samenwoning van verzoekende partij met mevrouw B. J.

1.9. Op 9 februari 2017 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Arendonk de beslissing tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister. Uit de stukken die verzoekende partij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd (stuk 3) blijkt dat zij tegen deze beslissing beroep heeft ingesteld bij de familierechtbank te Antwerpen, afdeling Turnhout.

1.10. Op 9 februari 2017 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 23 februari 2017.

De motieven gaan als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.08.2016 werd ingediend door:*

*Naam: K. (...)*

*Voornaam: L. (...)*

*Nationaliteit: Tunesië*

*Geboortedatum: (...)1983*

*Geboorteplaats: B. (...)*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2,2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.*

*Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.*

*Op 30.09.2016 legde betrokkenen een verklaring wettelijke samenwoning af.*

*Op 01.02.2017 gaf de procureur des Konings te Antwerpen, afdeling Turnhout een negatief advies met betrekking tot de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning in de registers.*

*Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning niet geregistreerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.*

*Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.*

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt."*

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, dat enkel gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

*"Eerste en enige Middel*

*Dat het eerste en enige middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;*

*Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;*

*Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;*

*Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;*  
*Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):*

*"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40 bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.*

*Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.*

*Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.*

*Op 30.09.2016 legde betrokkenen een verklaring van wettelijke samenwoning af.*

*Op 01.02.2017 gaf de Procureur des Konings te Antwerpen – afdeling Turnhout een negatief advies met betrekking tot de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning in de registers.*

*Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning niet geregistreerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.*

*Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.*

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied te verlaten is het logisch gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van het aangehaalde partnerschap wordt betwist.”*

*Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook afwijst nu het duurzame karakter van de relatie met Mevrouw J. (...) niet zou zijn aangetoond en meer nog, betreffende relatie zelfs een schijnrelatie zou betreffen, hierbij verwijzende naar het advies van de Procureur des Konings dd. 01.02.2017, zonder hierbij zelf onderzoek te voeren naar de stukken welke werden voorgelegd;*

*Dat verzoeker voorafgaandelijk dan ook de redenen welke door de Procureur des Konings worden aangehaald, wenst te weerleggen, nu er allerminst sprake is en kan zijn van een schijnrelatie;*

*Dat de Procureur des Konings als eerste reden tot negatief advies het leeftijdsverschil tussen verzoeker en Mevrouw J. (...) aanhaalt, hetgeen blijkbaar verdacht zou zijn;*

*Dat nochtans dagelijks personen huwen of gaan samenwonen waartussen een leeftijdsverschil bestaat;*

*Dat liefde uiteraard niet gebonden is aan leeftijd;*

*Dat de verklaringen van verzoeker en Mevrouw J. (...) welke reeds 2,5 jaar een relatie hebben, omtrent hun relatie bovendien zeer geloofwaardig zijn aangaande de liefde die zij beiden voor elkaar voelen;*

*Dat er overigens evenmin tegenstrijdigheden in hun verklaringen konden worden aangetroffen;*

*Dat tweede reden tot negatief advies de zogenaamde financiële afhankelijkheid van verzoeker betreft;*

*Dat het nochtans logisch is dat de Heer K. (...) financieel afhankelijk is van Mevrouw J. (...), nu hij, gelet op diens verblijfsstatuut, niet in de mogelijkheid is om tewerkstelling aan te gaan, nu hem hiertoe inderdaad geen toestemming wordt verleend;*

*Dat het onderhouden van de Heer KHEMIRI dan ook enkel voortvloeit uit liefde tussen verzoeker en zijn partner, waarbij men elkaar uiteraard het beste wenst te bieden; Waarom zou Mevrouw J. (...) immers gelden aan verzoeker overmaken als zij geen relatie zouden hebben?*

*Dat het zelfs verdacht zou zijn als verzoeker gelden aan Mevrouw J. (...) zou ter beschikking stellen;*

*Dat derde reden tot negatief advies de precare verblijfssituatie van verzoeker betreft;*

*Dat nochtans indien alle voorliggende gegevens samen genomen met voldoende zekerheid aantonen dat de wil aanwezig is tot het bekomen van een duurzame levensgemeenschap, de overschrijving van de wettelijke samenwoning niet geweigerd kan worden omwille van het loutere feit dat de wettelijke*

samenwoning mogelijks een oplossing biedt voor de verdere verblijfsvergunning van een van de partners;

Zie in die zin naar analogie met een schijnhuwelijk:

*"Illegaliteit is op zich geen reden om een huwelijk te weigeren, doch kan in combinatie met andere belastende factoren wijzen op een schijnhuwelijk. Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat op zichzelf niet om te besluiten tot een voorgenomen schijnhuwelijk.' daarnaast moet uit een geheel van omstandigheden blijken dat minstens één der echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Dit gebrek aan intentie moet "kennelijk" zijn, wat betekent dat er redelijkerwijze niet aan mag getwijfeld worden." (Art. 146bis en 167 B.W.; art. 12 EVRM). Kort Ged. Rb. Antwerpen nr. 07/4296/A, 10 april 2008 T.Vreemd. 2008 (samenvatting), afl. 3,217"*

Dat in de Omzendbrieven dd. 6 september 2013 en 17 september 2013, bovendien eveneens als volgt wordt gesteld:

*"Er dient op te worden gewezen dat het recht op huwelijk wordt gegarandeerd door artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke rechten. Dit recht is niet verbonden aan de verblijfstoestand van de betrokken partijen. Hieruit volgt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de opmaak van de akte van aangifte en de voltrekking van het huwelijk niet kan weigeren op grond van het loutere feit dat een vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft." (Omsendbrief 6 september 2013)*

*"Om in het huwelijk te treden, is het niet vereist dat de vreemdeling toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden. Derhalve, mag de ambtenaar van de burgerlijke stand niet enkel en alleen om die reden weigeren om de akte van huwelijksaangifte op te stellen of het huwelijk te voltrekken." (Omsendbrief 17 september 2013)*

Dat om te kunnen besluiten tot een schijnrelatie derhalve tevens dient te worden aangetoond dat verzoeker en diens partner niet de intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen;

Dat een schijnrelatie immers een relatie betreft waarbij, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot de wettelijke samenwoning, uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel;

Dat de wettelijke omschrijving van een verboden schijnrelatie verder restrictief dient te worden opgevat; Ten eerste moet de intentie van minstens één van de partners uitsluitend, gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel;

Ten tweede moet het ontbreken van de intentie om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen manifest, aldus kennelijk zijn, waarbij elke vorm van twijfel zelfs in het voordeel van verzoeker en diens partner dient te worden gelegd;

zie in die zin naar analogie met een schijnhuwelijk:

*"De twijfel dient te worden uitgelegd in het voordeel van de appellanten en hun vrijheid om een huwelijk aan te gaan." (Hof van Beroep Brussel, 23 april 2012, Rev. Trim.Dr. Fam. 2013, afl. 2, 500)*

*"Wanneer er twijfel bestaat over de werkelijke wil van de partijen of één van hen om een duurzame levensgemeenschap te stichten, moet de vrijheid om een huwelijk te sluiten voorrang krijgen." (Hof van Beroep Brussel, 20 juni 2011, 2010/AR/36, T.Vreemd. 2012, afl. 2, 146)*

Dat ook in de Omzendbrief van de Minister van Justitie dd. 06.09.2013(B.S. dd. 23.09.2013) wordt gesteld dat dient te worden vermeden dat elk gemengd huwelijk prima facie als verdacht wordt bestempeld en dat een 12-tal indicatoren worden aangehaald die gecombineerd een ernstige aanduiding kunnen vormen dat een schijnhuwelijk wordt beoogd;

Dat de in de voormelde Omzendbrief aangehaalde indicatoren overigens niet aanwezig zijn in de relatie tussen verzoeker en diens partner :

- Partijen verstaan mekaar en kunnen degelijk met mekaar communiceren.
- Partijen woonden reeds sedert geruime tijd voor de huwelijksaanvraag samen.
- Partijen wonen niet duurzaam samen met iemand anders.
- Partijen kennen elkaars naam en nationaliteit.
- de verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting zijn gelijklopend.
- er is geen tussenpersoon opgetreden.

...

*Dat volgens de Minister van Justitie er dan ook meerdere indicatoren dienen aanwezig te zijn vooraleer er sprake kan zijn dat er ernstige aanduiding is tot een schijnrelatie;*

*Dat één enkel element hoe dan ook absoluut ontoereikend is, terwijl er in casu geen enkel van de gestelde indicatoren weerhouden kan worden;*

*Dat om de overschrijving van een verklaring tot wettelijke samenwoning te weigeren bovendien moet blijken dat het verblijfsvoordeel, dat alsdan bekomen wordt, kennelijk het enige doel is van de wettelijke samenwoning, hetgeen door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand allerminst werd aangetoond;*

*Dat het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel door middel van een wettelijke samenwoning en in casu op basis van het feitelijk partnerschap, overigens het recht van verzoeker betreft als persoon en voor diens partner en kan dan ook niet volstaan als argument tot weigering;*

*Dat het standpunt van de Procureur des Konings en de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid alsdat er sprake zou zijn van een schijnrelatie dan ook moeilijk kan worden gevolgd en de redenen welke hiertoe worden aangeduid, op z'n zachts gesteld, zeer magertjes zijn;*

*Dat het verzoeker dan ook niet ten kwade kan worden geduid dat hij de wettelijke mogelijkheden om diens leven samen met diens gezin verder te kunnen zetten, uitput;*

*Dat het anderzijds niet getuigt van de nodige zorgvuldigheid om zich enkel en alleen te baseren op een advies van de Procureur des Konings, zonder ook maar enig nazicht te verrichten op de door verzoeker en diens partner neergelegde stukken, ter staving van de duurzame relatie;*

*Dat verzoeker overigens tegen de weigering tot overschrijving van de wettelijke samenwoning beroep heeft aangetekend en derhalve het negatief advies en de weigering tot wettelijke samenwoning, waarop men zich volledig baseert, niet definitief is, hetgeen des te meer tot een eigen onderzoek van de neergelegde stukken door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid noopt!!*

*Dat bovendien uit de neergelegde stukken wel degelijk blijkt dat verzoeker en diens partner een duurzame relatie van ten minste twee jaar onderhouden, hetzij dat zij minstens één jaar op het zelfde adres woonachtig zijn;*

*Dat uit de neergelegde bewijsstukken inderdaad onomstotelijk blijkt dat verzoeker en Mevrouw J. (...) een deugdelijke en duurzame relatie met elkaar onderhouden waarin zij elkaar minstens drie maal hebben ontmoet en dit voor een periode van ten minste 45 dagen;*

*Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen, hetgeen zij in casu overduidelijk heeft nagelaten, nu iedere argumentatie omtrent de neergelegde stukken ontbreekt;*

*Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;*

*Dat dan ook wel degelijk is voldaan is aan alle voorwaarden om te kunnen spreken van een duurzame relatie!!*

*Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zich enkele en alleen baseert op een advies van de Procureur des Konings en de weigering tot overschrijving van de wettelijke samenwoning, waartegen zelfs beroep hangende is!"*

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Zo wordt in de motieven verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 40ter en 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een dubbele motivering in feite.

Ten eerste wordt gesteld dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Hierbij geeft de gemachtigde aan dat verzoekende partij onvoldoende bewijs heeft voorgelegd dat zij als partners gedurende één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Ten tweede wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat uit het gegevens van het Rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning niet werd geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. De gemachtigde verduidelijkt dienaangaande dat de verzoekende partij en haar partner op 30 september 2016 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd, en dat de procureur des Konings te Antwerpen op 1 februari 2017 een negatief advies heeft uitgebracht met betrekking tot de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning in de registers.

De gemachtigde besluit vervolgens dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om op basis van gezinshereniging het verblijfsrecht in België te bekomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gegrond. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.3. Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter inuncto 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

3.4. Artikel 40ter, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. (...)"*

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

(...)

*2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.*

*De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:*

*a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.*

*Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :*

*- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*

*- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*

*- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"*

Er wordt dus vereist dat de partners:

- een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten, én

- een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden.

Hieruit volgt dat artikel 40ter iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, naast een duurzame en stabiele partnerrelatie, op cumulatieve wijze vereist dat de partners een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten.

Daarbij merkt de Raad op dat de wettelijke samenwoning pas bestaat als de verklaring van wettelijke samenwoning wordt vermeld in de bevolkingsregisters. Het ontvangstbewijs in het administratief dossier bewijst alleen de afgifte van de verklaring, maar vormt geen bewijs van het bestaan van de wettelijke samenwoning.

3.5. In casu nam de ambtenaar van de burgerlijke stand op 9 februari 2017 een beslissing om de verklaring van wettelijke samenwoning niet te vermelden in de bevolkingsregisters.

In de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 9 februari 2017 met betrekking tot de wettelijke samenwoning wordt duidelijk gesteld dat de intentie tot het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning *“enkel gericht is op het regulariseren van het verblijf en niet de bedoeling heeft een duurzame levensgemeenschap op te bouwen”*, zodat overeenkomstig artikel 1476quater van het Burgerlijk Wetboek, de registratie van de wettelijke samenwoning wordt geweigerd.

Deze beslissing van 9 februari 2017 waarbij de vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters wordt geweigerd, houdt aldus in dat er geen sprake is van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap. Het tweede motief in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter, dat op zijn beurt verwijst naar artikel 40bis, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, omdat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning niet werd geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, betreft dan ook een correcte vaststelling die steun vindt in het administratief dossier.

In het verzoekschrift wordt nergens betwist dat de verklaring van wettelijke samenwoning niet werd geregistreerd in het bevolkingsregister en dat er bijgevolg op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake is van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap tussen verzoekende partij en mevrouw B. J. Zoals gesteld impliceert deze vaststelling dat er niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarde dat de betrokkenen een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten, zoals vereist door artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet waarnaar artikel 40ter van de vreemdelingenwet verwijst.

3.6. Verzoekende partij voert een uitgebreid betoog aan waarbij zij de verschillende redenen die de procureur des Konings in zijn negatief advies aanhaalt om vast te stellen dat het in casu een schijnsamenwoning betreft, tracht te weerleggen. Verzoekende partij komt tot de conclusie dat de *“Procureur des Konings en de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid”* moeilijk kunnen worden gevolgd in hun standpunt dat er sprake zou zijn van een schijnsamenwoning en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand ten onrechte heeft geweigerd om de wettelijke samenwoning te registreren in het bevolkingsregister.



Verzoekende partij richt zich met deze kritiek in tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 9 februari 2017 om over te gaan tot de registratie van de wettelijke samenwoning. De Raad kan dienaangaande enkel vaststellen dat hij geen rechtsmacht heeft om over deze weigeringsbeslissing een uitspraak te doen. Dit komt exclusief de familierechtbank toe. Zoals blijkt uit de feitenweergave, heeft de verzoekende partij beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de familierechtbank te Antwerpen, afdeling Turnhout.

3.7. Verzoekende partij vestigt er de aandacht op dat zij beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister. Het *“negatief advies en de weigering tot wettelijke samenwoonst”*, waarop de gemachtigde zich heeft gebaseerd, is derhalve nog niet definitief.

De verzoekende partij bekritiseert nog dat het niet getuigt van de nodige zorgvuldigheid om zich enkel en alleen te baseren op een advies van de procureur des Konings, zonder acht te slaan op de stukken die zij heeft neergelegd ter staving van haar duurzame relatie met mevrouw B. J. Zij merkt op dat uit de neergelegde stukken wel degelijk blijkt dat zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden. De gemachtigde diende het geheel van de voorgelegde documenten te beoordelen, hetgeen hij duidelijk heeft nagelaten, aangezien iedere motivering omtrent deze stukken ontbreekt in de bestreden beslissing.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de vreemdelingenwet niet blijkt dat de gemachtigde het verblijfsrecht pas mag weigeren indien een beslissing tot weigering van vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister definitief is. Dit kan niet worden gelezen in de artikelen 40bis iuncto 40ter van de vreemdelingenwet. In artikel 40bis van de vreemdelingenwet is immers niet uitdrukkelijk voorzien dat een beslissing tot weigering van vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters definitief dient te zijn vooraleer een verblijf kan worden geweigerd.

Verder merkt de Raad op dat hij zich in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole moet plaatsen op het ogenblik van de beslissing. Uit de *“dagvaarding”* die zich in de stukkenbundel bij het verzoekschrift bevindt, blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Arendonk pas op 7 maart 2017 door de gerechtsdeurwaarder wordt gedagvaard om te verschijnen op 23 maart 2017 voor de familierechtbank te Antwerpen, afdeling Turnhout.

Zoals reeds vastgesteld, betwist noch weerlegt verzoekende partij dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, dit is op 9 februari 2017, uit de gegevens van het Rijksregister bleek dat de verklaring van wettelijke samenwoning niet werd geregistreerd door de ambtenaar van burgerlijke stand. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de wettelijke samenwoning niet werd geregistreerd, dat het tweede motief van de bestreden beslissing uitmaakt, zoals reeds gezegd, vindt steun in de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden.

Er was op het moment van de bestreden beslissing dan ook geen sprake van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap. Dit is een voldoende determinerend motief voor de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, daar dit een cumulatieve voorwaarde betreft, zoals volgt uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet waarnaar artikel 40ter van de vreemdelingenwet verwijst.

Verzoekende partij richt zich met bovenstaande kritiek tegen het eerste motief in de bestreden beslissing, met name de vaststelling dat zij niet afdoende heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dan ook naar een overtollig motief. Dit overtollig motief doet geen afbreuk aan de vaststelling dat op het moment van de bestreden beslissing niet is aangetoond dat er sprake is van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap tussen verzoekende partij en mevrouw B. J., die de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op afdoende wijze schraagt. Voormelde kritiek dient dan ook niet verder te worden beoordeeld.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in het geval het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand gegrond wordt verklaard, het de verzoekende partij vrijstaat om op grond van een dergelijk vonnis een nieuwe aanvraag om een verblijfsaanvraag in te dienen.

3.8. Uit wat is voorafgegaan kan worden vastgesteld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op

grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en bijgevolg heeft beslist om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.9. De verzoekende partij voert geen argumenten aan met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor deze beslissing dan ook onverminderd wordt gehandhaafd.

3.10. Het middel is niet gegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M. MAES